

L'espiritualitat de l'Arca

Per MiguelAM el dc., 30/01/2019 - 08:00

Des d'on compartiré avui?

Entenc l'Espiritualitat com **aquella dimensió de l'home/dona que ens transcendeix, ens humanitza, ens fa anar més enllà del quotidià en la recerca de sentit i de plenitud de la vida**

Amb guiaré per **TRES PARAULES CLAU** per explicar l'espiritualitat a l'Arca: Relació – Transformació – Signe

RELACIÓ

1. La trobada: la fortalesa

Les persones arribem a l'Arca amb motivacions molt diferents: per un COMPROMÍS SOCIAL, per la dimensió COMUNITÀRIA, per una opció de FE, pels intercanvis INTERNACIONALS, a experiència PROFESSIONAL...

Però, bàsicament, tenim un tret comú o motivació: un COMPROMÍS vers els més

“necessitats”, una actitud de SERVEI, bona disposició per a fer un MÓN MILLOR, més JUST per a tothom.

2. La crisi: la feblesa

Després d'un temps, toquem de peus a terra, la REALITAT s'imposa. No tot és tan bonic ni ideal!

- Topo amb el **SOFRIMENT** de l'altre (ABANDONAMENTS, MALALTIA, FRAGILITAT...) que emmiralla el meu propi sofriment.
- Topo amb la **VIOLÈNCIA** (fruit de la **FRUSTRACIÓ** que comporta la seva dependència) i que desperta la meua pròpia violència i sacseja la meua pròpia frustració.
- Topo amb els **LÍMITS** de l'altre (passen anys i tot es repeteix), els meus, de la els meus companys/es (dificultats en els equips, lideratges...) i de la comunitat (a vegades una vida comunitària més pobre de la que jo desitjaria). Els límits de l'Arca internacional, també...

Caic del propi pedestal, de la “idealització”. I també, jo, quedo en situació de **FEBLESA** perquè **l'altre em descol·loca**.

I, en aquest moment, sembla que l'únic que li importa a la persona acollida de mi, no és la meua capacitat de gestionar, d'organitzar, de fer activitats, sinó la meua capacitat d'**ESTIMAR** (d'estimar-LO), la **FIDELITAT** en la relació, **DE SER-HI malgrat tot...**

3- El vincle: l'equilibri

Aleshores apareix el vincle afectiu, que ja no entén de fortaleses, opcions o capacitats personals, desitjos d'un món millor. És la trobada d'un **TU** amb un **JO**. Concret. De dues **persones úniques**, que s'importen, es valoren més enllà de les mancances o fortaleses de cadascú.

No és una relació d'igualtat (les persones mai som iguals), però sí és una relació de **RECIPROCIAT**. “Tu ets important per mi”, “Jo sóc important per tu”.

ESTIMAR no com un sentiment sinó com una ACCIÓ QUE CULTIVA L'ESPERIT, una manera de relacionar-nos, de RECONÈIXER-NOS com a ÚNICS I VALUOSOS.

TRANSFORMACIÓ

A partir d'aquí, **CANVIA LA MEVA MIRADA VERS L'ALTRE** amb qui he establert un llaç molt més profund. Començo a VEURE i ESCOLTAR de manera diferent. NO ÉS FÀCIL (inèrcia a fer de "Bon samarità" m'arrossega!)

Descobreixo ara que TOTA persona és "**COMPLETA**": té somnis i desitjos... té NECESSITAT de rebre i NECESSITAT de donar. **Que vol estimar i sentir-se estimada. Tots volem ser, SENZILLAMENT, PERSONES, I VIURE en PLENITUD. Que pugui decidir sobre la seva vida. REALITZAR-NOS. CRÉIXER. I SER FELIÇOS.**

A partir d'aquí comencem a caminar, junts, en una nova direcció.

Nivell personal: vincles personals

Nivell comunitari: lloc de la persona acollida al sí de la comunitat. Demana una CONSTANT reflexió.

I una opció clara per a anar transformar la societat (canviar la mirada).

SIGNE

Diu Jean Vanier que l'Arca no és una solució, **és un SIGNE**. Signe que, una manera diferent de relacionar-nos, és possible!

Un lloc de reciprocitat, de transformació mútua. Font de LLUM I VIDA.

L'Arca mai ha tingut vocació de fer grans institucions per arribar a molta gent.

Al contrari, som petites COMUNITATS DE VIDA, amb uns trets comuns:

- Relacions de proximitat.
- L'acollida (voluntaris, amics...)
- La senzillesa de vida (vida familiar, anar a comprar, fer el sopar, sortir...)
- El sentit de la FESTA: ho celebrem tot!
- Arrelades al seu entorn (cadascú fa activitats al poble, participem festes locals...)
- Obertes al món (dimensió internacional de la Federació, comunió)

Per acabar... un testimoni de vida:

La Mª Luisa. Una persona amb una vida molt dura, cuidant vaques, vivint al marge. Quan la vaig conèixer gairebé no parlava, sempre tancada en ella mateixa, de mal humor. Desconfiava de tot i de tothom. Després de molts anys a la comunitat de Moià, va morir sentint-se estimada i estimant, fent broma i rient. Una dona amb un gran sentit de l'humor.

Va morir feliç.

Només per ella, l'Arca, la comunitat d'Els Avets ja té sentit d'existir. **Ella és SIGNE.**

<http://comunitatelsavets.blogspot.com>

voluntariat@avets.cat
